

Povrnil se je srečno.

(Božična črtica; spisal P. V—ý.

ima je, da vse pôka. Zemljo je pokrtil debel sneg in vesel je, kdor je pod streho. Saj je pa tudi ni žive stvari na ulici. Nù, kdo bi pa tudi bil zdaj zunaj? Saj ima vsakdo danes obilo opravila. Žene pekó povitice, božičnjake, možki pospravljajo to in óno, a otroci, ti dobri otroci, pripravljajo jaslice. Ljudje božji, saj je nocoj sveti večer!

Stopimo v to prijazno hišico, ki je prva v vási. Ej, to je tukaj opravila. Mati in vže odrasla hčerka Anica vrtita se v kuhinji, oče se greje pri peči, a Janez in Jožek sučeta se okolo jaslic. Malo velika sta vže, to je res, ali za tako nedolžno veselje ni človek nikoli prevelik.

Naposled je vže vender mir. Mati in Anica sta dovršili svoj posel, brata sta razpoložila pastirce, stemilo se je in zbrali so se vsi okolo gorke peči. Napravijo luč, pokleknejo in odmolijo sv. rožni venec. Potem nekoliko povečerjajo — strog post je danes, saj bode pa jutri vsega dosti. Po večerji se razvrsté, jedni okolo gorke peči, drugi so pri jaslicah. Saj se na badnji večer takó lepo pripoveduje.

— Mati, kakó je vže bilo takrat? — oglasi se Anica. — Koliko let je vže od tega?

— Dvanajsto leto teče, če me spomin ne moti, ali ne Andrej?

— Saj bode res nekako takó!

— Mati, dajte povejte! — prosita brata.

— Nù, pa povem. Bil je ravno badnji večer, kakor danes, le žalost je bila v hiši, ker so nam tam po letu poklicali očeta na vojsko. Prosili smo vsi za njega — ali niso nam ga pustili. Kaj naj začnem jaz sirota sama s tremi malimi otročiči? Plakala sem, a vi še niste razumeli, kaj je to, če gre oče na vojsko, ali on je odšel — moral je oditi.

— Saj je bilo tudi meni hudo! — oglasi se oče pri peči.

— Verujem, verujem. O jej, koliko sem prestala od takrat, koliko sem prosila, da se vaš oče zdrav povrne. Prihajali so po večkrat listi od njega, ali, ko se je vnel boj, potem je najedenkrat prenehalo vse pisanje. Kakor strela iz jasnega neba zadela me je vest Mihotovega Janeza, ki je pisal domóv tudi o mojem možu. Pisal je: pri nekem napadu ga je videl, kako je bil ranen — potem so pa morali óni dalje, a on, vaš oče je ostal menda na bojišču in žalostno poginil, ker ni slišal o njem nobenega glasú več. — Oj uboge sirote mene in vas otročiči moji! Kdo vas bode zdaj hranil, kdo za vas skrbel — mislila sem si, — ker kaj bi jaz sirota sama brez vašega očeta?

Bilo je ravno tako na badnji večer. Od drugod so se slišale vesele pesni, a jaz sem tiho ihtela in pripravljala borno večerjo. Spominjala sem se prejšnjih svetih večerov, kako smo jih preživali skupaj v veselju in nisem vedela, kaj naj začnem. A vi ste se stiskali okolo peči, otročiči moji!

V tem trenutku pride nekdo k nam; mislila sem si, da je sosedov kdo ter pripravljala dalje večerjo. —

— In to je bil naš dobri oče! — ogłosi se Anica. — Spominjam se še celó jaz ónega veselega večera, mati. Brateca sta dremala, a jaz sem poslušala božične pesni, ki jih je bilo slišati iz sosedove hiše — kar stopi popotni mož v sobo, rekoč:

— Dober večer, otroci! —

Komaj je izpregovoril te besede, spoznala sem takój našega dobrega očeta in skočila k njemu:

— Oče, oče, ali ste prišli! —

V tem sta se prebudila tudi brateca in zagledavši tujega moža začela sta se jokati.

— Janezek, Jožek, oče je prišel! — hitela sem veselo pripovedovati. Komaj sta ga spoznala. V tem ste prišli tudi vi mati v sobo in skoraj niste hoteli verjeti, da je res prišel oče. A oče, oče bil je domá — — —

— Saj je res čudno, da sem se vrnil. — Ko me je takrat podrla turška krogla na tla, stemilo se mi je pred očmi, da sem kar obležal. Zbudil sem se v bólnici. Težka je bila rana, vender ne smrtna. Pisal bi vam bil preje, ali nádejal sem se, da me pusté za zmiraj domóv. In takó je tudi bilo. Ej, da sem jaz vedel, da je domá taka žalost, pisal bi vam bil popreje — — —

— Nù, zdaj je vže vse prestano, hvala Bogu, oče, da vas imamo. Bog vas ohrani še dolgo, dolgo let! — hiteli so vsi v jednom glasu.

Zazvonili so vaški zvonovi, děčka sta prižgala svečice okolo jaslic in zadonela je tudi v tej prijaznej hišici vesela božična pesenca:

„Oj dete nebeško, ozri se na nas,
In milo nas vodi v življenji ves čas!
Daj lepo živeti, te zvesto ljubiti
In nekđaj po smrti v nebesa nam priti!“

Zvenela je ta pesenca ne samó v tej bornej hišici, nego v srcih vseh, kateri so jo prepevali, a na nebu so zatrepetale svitle zvezdice — — —

Iz naše vasice.

(Piše —è.)

IV.

 m, ni ravno tako neprijetna ta toliko preklicana zima. Posebno otroci se nimajo čemu pritožiti. Po zimi se zberó okrog domače peči, smucajo se okrog dobre babice ali zgovornega dedeka, če ga imajo, igrajo svoje igre, zapojó si kako pesenco, pokregajo se tudi časih malo med sebój in obirajo suhe krlje, razrežejo pisano jabolko in tolčejo orehe ali pa lešnike. In sv. Nikolaj, Božič